

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 292/2538

นาย กัม จันทรวินิช โจทก์ นาย ดรณ คัมแหนจำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีเดิมที่จำเลยฟ้องโจทก์กับพวกอ้างว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยโดยการครอบครองจำเลยนำเจ้าพนักงานที่ดินรังวัดแนวเขตโจทก์คัดค้านว่าเป็นของโจทก์ประเด็นมีว่าผู้ใดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทส่วนคดีนี้มีประเด็นว่าทางพิพาทในที่ดินดังกล่าวของจำเลยเป็นการจำยอมของโจทก์ตามกฎหมายหรือไม่เป็นการวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุต่างกันฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ โจทก์ใช้ทางพิพาทซึ่งเป็นอสังหาริมทรัพย์ของจำเลยเป็นทางเข้าออกโดยสงบเปิดเผยด้วยเจตนาให้ได้สิทธิการจำยอมในที่ดินติดต่อกันมาเกิน 10 ปี ย่อมได้การจำยอมโดยอายุความ แม้ฟ้องโจทก์จะกล่าวถึงเนื้อที่ทางพิพาท 1 งาน 25 ตารางวา แต่แผนที่ซึ่งเจ้าพนักงานที่ดินทำส่งศาลได้แสดงบริเวณที่โจทก์นำรังวัดขอเปิดทางการจำยอมเนื้อที่ประมาณ 1 งาน 25 ตารางวา และบริเวณเขตโฉนดที่ดินจำเลยนำรังวัดเนื้อที่ประมาณ 30 ไร่ 1 งาน 33 ตารางวาที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าทางพิพาทกว้าง 2 วา ยาวถึงทางสาธารณะจึงเป็นที่เดียวกันย่อมไม่เกินคำขอโจทก์ ฟ้อง ว่า โจทก์ เป็น ผู้มีสิทธิครอบครอง ที่ดิน ตาม น.ส. 3 เลขที่ 18 จำเลย เป็น เจ้าของ กรรมสิทธิ์ ที่ดิน ตาม โฉนด เลขที่ 199 ติดต่อกับ ที่ดิน ของ โจทก์ ทาง ทิศตะวันออก บิดา โจทก์ และ บริวาร ใช้ทางเดิน ผ่าน ที่ดิน ของ จำเลย เป็น เนื้อที่ รวม 1 งาน 25 ตารางวา ออก สู่ทางสาธารณะ ต่อมา โจทก์ ครอบครอง ที่ดิน ต่อ จาก บิดา ก็ ใช้ ทางพิพาทตลอดมา จน ถึง ปัจจุบัน เป็น เวลา 35 ปี จำเลย ไม่เคย ได้แย้ง คัดค้านทาง ดังกล่าว จึง ตกเป็น การจำยอม ของ ที่ดิน โจทก์ โดย อายุความ ต่อมาจำเลย และ บริวาร ร่วมกัน นำ เสา คอนกรีต มา ปัก และ ชั่ง ลวดหนามกีดขวาง ทาง ขอให้ บังคับ จำเลย เปิด ทางการจำยอม โดย รื้อถอน สิ่ง กีดขวางที่ จำเลย ทำ ไว้ กับ ให้ จำเลย ไป จดทะเบียน ให้ ทาง ดังกล่าว ใน ที่ดิน โฉนดเลขที่

คำพิพากษา

199 เนื้อที่ รวม 1 งาน 25 ตารางวา เป็น ทางการจำยอม ของ ที่ดินตาม น.ส. 3 เลขที่ 18 หากจำเลย ไม่ปฏิบัติ ตาม ให้ ถือเอา คำพิพากษาของ ศาล เป็น การแสดง เจตนา ของ จำเลย และ ห้ามมิให้ จำเลย และ บริวารกระทำการ ใด ๆ อันเป็น การ รบกวน การ ใช้ ทางการจำยอมจำเลย ให้การว่า โจทก์ เพียงแต่ อาศัย เดิน เป็น บางครั้ง บางคราวใน ลักษณะ หลบซ่อน ไม่เปิดเผย จำเลย เคยฟ้องโจทก์ กับพวก ต่อ ศาลชั้นต้นเป็น คดีแพ่ง หมายเลขแดง ที่ 539, 540/2526 ซึ่ง ศาลฎีกาพิพากษาถึงที่สุด จำเลย จึง ปัก หลัก ล้อม ร้ว แนวเขต ตาม คำพิพากษา ศาลฎีกาโจทก์ มิได้กล่าวอ้าง เรื่อง การจำยอม ใน คดี ก่อน แต่ กลับมา ฟ้อง ในคดี นี้ จึง เป็น ฟ้องซ้ำ ขอให้ ยกฟ้องศาลชั้นต้น พิจารณา แล้ว พิจารณา ว่า ทางพิพาท ใน ที่ดิน โฉนดเลขที่ 199 กว้าง ประมาณ 2 วา และ ยาว ถึง ทางสาธารณะ เป็น ทางการจำยอมสำหรับ ที่ดิน ของ โจทก์ ตาม น.ส. 3 เลขที่ 18 ห้าม จำเลย รบกวน ขัดขวางการใช้ ทาง ดังกล่าว ของ โจทก์ และ บริวาร และ ให้ จำเลย ไป จดทะเบียน เป็นการจำยอม แก่ โจทก์ หาก จำเลย ไม่ปฏิบัติ ตาม ให้ ถือ คำพิพากษา ของ ศาลแทน การแสดง เจตนาจำเลย อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ พิจารณายืนจำเลย ฎีกาศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า ใน คดี เดิม ที่ จำเลย ฟ้องโจทก์ กับพวก นั้นจำเลย ฟ้อง กล่าวอ้าง ว่า ที่ดิน นอก โฉนด เลขที่ 199

อันเป็นที่หัวไร่ ปลายนา เป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย โดยการครอบครอง มา เกิน 10 ปี แล้วต่อมา เมื่อ จำเลย ให้ เจ้าพนักงาน ที่ดิน ไป ระวาง แนวเขต โฉทก ได้ คัดค้านรังวัด อ้างว่า ที่ดินดังกล่าว เป็น ของ โฉทก ประเด็น แห่ง คดี มี ว่าผู้ใด เป็น เจ้าของ ผู้ มี กรรมสิทธิ์ ใน ที่ดินพิพาท ส่วน คดี นี้ มี ประเด็นว่า ทางพิพาท เป็น การจำยอม ของ โฉทก ตาม กฎหมาย หรือไม่ กล่าว คือ ที่ดินพิพาท ของ จำเลย ต้อง ยอมรับ กรรม บางอย่าง คือ ให้ โฉทก ใช้ เป็นทาง เข้า ออก สู่ ถนน สาธารณะ หรือไม่ เป็น การ วินิจฉัย โดย อาศัย เหตุ ต่างกันฟ้อง ของ โฉทก จึง มีใช่ ฟ้องซ้ำโฉทก ได้ ใช้สอย ที่ดิน ทางพิพาท ซึ่ง เป็น อสังหาริมทรัพย์ ของ จำเลยเป็น ทาง เข้า ออก โดย สงบ เปิดเผย และ ด้วย เจตนา จะ ให้ได้ สิทธิ ในการจำยอม ใน ที่ดิน นั้น ติดต่อกัน มา นาน เกิน 10 ปี มิได้ ใช้ ในลักษณะ ร่วม เดิน หรือ ถือ วิสาสะ ใน ฐานะ เพื่อนบ้าน ย่อม ได้ การจำยอมเหนือ ที่ดิน จำเลย โดย อายุความแม้ ใน คำฟ้อง ของ โฉทก จะ กล่าว ถึง เนื้อที่ 1 งาน 25 ตารางวา ก็ ตาม แต่ ตาม แผน ที่ เอกสาร หมาย จ. 2 ซึ่ง เจ้าพนักงาน ที่ดิน จัดทำ ส่งต่อ ศาล แสดง พื้นที่ เส้น สี ดำ หมาย สี เขียว คือ บริเวณ ที่ โฉทก นำ รังวัดขอ เปิด ทางการจำยอม เนื้อที่ ประมาณ 1 งาน 25 ตารางวา และ เส้น สี ดำหมาย สีแดง คือ บริเวณ เขต โฉนด เลขที่ 199 จำเลย นำ ทำการ รังวัด เนื้อที่ประมาณ 30 ไร่ 1งาน 33 ตารางวา ที่ ศาลล่าง ทั้ง สอง พิพากษา ว่า ทางพิพาทใน ที่ดิน โฉนด เลขที่ 199 กว้าง ประมาณ 2 วา ยาว ถึง ทางสาธารณะ จึง เป็นที่ เดียว กัน ย่อม ไม่เกินคำขอ พิพากษายืน

องค์คณะ

ปรีชา บุรณะไทย · บุญธรรม อยู่พุก · ณรงค์ ตันติเมทิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/292/2538>